Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 22. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 30 Maj 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Humboldts sista besök hos Rauch.

Humboldts sista besök hos Rauch.

(Ur "Gartenlaube.")

En Decemberdag förlidet år höll en gammaldags vagn stilla utanför det s. k. "Lagerhaus" i Berlin. Det var vid den tid, då Tyskland sörjde förlusten af en bland sina störste män — då *Rauch* var död.

Ur nämnde vagn nedsteg med någon ansträngning och understödd af en tjenare en gubbe af hög ålder, och gick, synbarligen upprörd, öfver den långa gården till den ingång, som för kort tid sedan förde till mästarens verkstad — men nu deremot till likrummet.

Hvem har icke känt den sinnesstämning, som bemäktigar sig oss, då vi beträda den plats, der en stor man sofver den eviga sömnen? Hvem har icke dervid känt sin andedrägt hämmas — hvems hjerta har icke klappat med starkare slag, då den vetat att hjertat i detta insjunkna bröst stått stilla och ej vidare komme att röra sig? Det behöfves, i sanning, då inga svarta väggar, inga fladdrande vaxljus, inga palmer och lagrar för att känna hvad och huru mycket vi förlorat.

Äfven Rauchs jordiska del låg smyckad med kärlekens och vördnadens attributer, i dess sista, trånga bostad. — Från präktiga kandelabrar kastade vaxljusen sitt dystra sken på den hemgångnes drag, hvilka ännu i döden ej hade förlorat något af den storhet, som under lifstiden utmärkte Rauch. Å ömse sidor stodo palmer, som utbredde sina breda blad ofvanom den resliga gestalten, som påminde om en af forntidens hjeltar — men bortom de fredliga palmerna stodo segrens gudomligheter med sina utbredda vingar, tacksamt omhägnande den döde, hvilken en gång genom sin oförgängliga konst ur marmorn framkallat deras herrliga gestalter.

Så hvilade der den store bildhuggaren bland sina mest älskade verk — så hvilade han i sitt hem — sin verkstad.

Äfven denna var i dag klädd i sorgens drägt — ty likmasken arbetade nu, der ännu för kort tid sedan hammarslagen ljödo mot mejseln — genien med den omvända facklan hade uppslagit sin verkstad och höll vakt invid en själlös menniskohydda, der mästaren Rauchs lefnadsfriska atletiska gestalt helt nyss varit synlig.

Dessa händer, som arbetade mera än någon annan menniskohand (?), ligga nu korslagda på hans bröst — ögat med dess ofta så fina konstnärsblick är tillslutet; endast Jupiterspannan är ännu sådan den förut varit, med dess djupsinniga linier och dess tankedigra allvar.

Men tyst — likrummets dörr öppnas, och in träder här den gamle, som vi nyss sett stiga ur vagnen; med sakta steg, alldeles som om han ej ville störa den store dödes hvila, närmar han sig likbädden — Alexander von Humboldt visar sin vän Rauch den sista ärebetygelsen!

Hvad den qvarlefvande vännen tänkte på denna heliga plats, och vid detta högtidliga tillfälle — om ett stilla drag af smärta hvilade på hans läppar — ja, om en tår beslöjade hans af ålderdom svaga ögon — det veta vi icke — det våga vi icke söka utforska. Men dessa ögonblick synas oss ej mindre minnesvärda än de, då Fredrik den store stod framför Den store kurfurstens lik, eller då en Napoleon stod vid Fredrik den stores sarkofag — ögonblick, dem historieskrifvarne för både samtid och efterverld upptecknat såsom upphöjda karaktersdrag af utomordentligt stora män.

Och så skall äfven historien, då den en gång berättar våra efterkommande om de båda berömda männen, omtala detta ögonblick, och skall dervid blott hafva att beklaga, att den ädle Humboldt ej funnit en sådan sörjande storhet vid sin likbädd, som Christian Rauch, vid hvars bår århundradets berömdaste man sörjde. — — — —

Då den gamle lemnat den heliga platsen och åter öfver den långa gården närmade sig utgången, var hans ansigte ovanligt blekt, eller sådant som en djupt skakad menniskas ansigte brukar vara. På hans läppar såg man nu verkligen ett vemodsdrag, som tycktes säga: "Jag har förlorat honom!" — Men ögat strålade mildt, som om det velat förklara: "Snart se vi hvarandra åter!" —

DEN GAMLE BARONEN.

EN BERÄTTELSE

af A. SCHRADER.

(Forts. fr. N:o 24.)

I anlände till den plats, som baronen utsatt för assessorn. Det var en liten blomsterdoftande äng, som på alla sidor var omgifven af alar. Den gamle mannen utbredde der sin kappa på marken och lade ett par pistoler derpå.

— Ni skall blifva vittne till att duellen försiggår i fullkomlig ordning. Säg min motståndare, att blott den ena af dessa båda pistoler är laddad, att jag låter honom välja hvilken han behagar och att vi, vid ett gifvet tecken, båda på en gång trycka af. Jag hoppas att han under närvarande omständigheter ej skall förkasta mitt förslag.

Klockan i byn slog sex. Fem minuter senare kom assessorn inridande på ängen; han band der sin häst vid ett träd och kom med snabba steg emot oss.

Den långe baronen hade med korslagda armar vändt sig med ryggen mot honom, alldeles som om han genom detta föraktliga sätt ville afskära hvarje utväg till en fredlig uppgörelse. Ferdinand var blek af sinnesrörelse och det föreföll mig som om han darrade i hela kroppen. Utan att se åt mig, närmade han sig baronen, som helt lugn blef stående i sin en gång intagna ställning.

— Min herre, — sade han med bäfvande röst — innan vi företaga oss något, behagade ni läsa dethär brefvet från landtrådinnan Bielitz!

— Jag har en gång förklarat, att jag icke inlåter mig i några underhandlingar.

— Vägrar ni att mottaga detta bref, så vägrar jag att duellera! — utropade assessorn.

— Fege! — mumlade den gamle mellan tänderna.

— Då ni har läst, kan ni sjelf bestämma, om duellen skall ega rum eller ej.

— Ni skall då ej länge behöfva sväfva i ovisshet, min herre, — gif hit det! — sade baronen, idet han sträckte handen åt sidan, utan att vända sig om.

Han mottog papperet, bröt sigillet och började läsa. Med spänd väntan betraktade jag honom då. Brefvets innehåll tycktes på det högsta upprora honom.

— Min Gud, min Gud! — utropade han plötsligen. — Hvar är er mors bref? — frågade han den unge mannen.

Ferdinand lemnade honom ännu ett papper.

— Hennes stil! — utropade den gamle mannen, idet han med blicken slukade raderna. Hela hans kropp greps af en krampaktig darrning och han var nära att falla i vanmakt. Då han slutat läsningen, tryckte han papperet till sina läppar. Tårar fuktade nu hans fårade kinder.

— Nej, nej! — utropade han. — Samvetets röst ljuger icke! Wilhelmina! Ferdinand! Ferdinand!

Blandade Ämnen.

Förföljelse mot Judarne. I Frankrike blefvo Judarne i fjortonde seklet grymt förföljda af Philip IV, hvilken slutligen dref dem ur landet. Hans efterträdare, Ludvig X, gaf dem tillåtelse att komma tillbaka; men under hans efterträdare, Philip V, blefvo de åter föremål för folkets hat, icke blott för deras religion och rikedomar, utan äfven för en anklagelse, den endast vidskepelsen kunde göra.

En smittosam sjukdom hade utbredt sig öfver Frankrike, hvilken genom lifsmedlens dyrhet och det dåliga kosthåll, de fattige sålunda kunde bestå sig, visade sig i en så mycket svårare form. Genast utspriddes det ryktet, att Judarne låtit besticka sig af mahomedanska furstar och till följe deraf förgiftat alla brunnar, källor och floder. Folket öfverföll då de olyckliga och antingen nedhögg eller brände dem lefvande.

Ehuru Judarne ej äro något krigiskt folk, hafva de dock alltid vid dylika förföljelser utmärkt sig genom ett motstånd och en ihållighet, som väckt sjelfva deras förtryckares förskräckelse eller häpnad.

Vid sistnämnde förföljelse hade sålunda 500 judar kastat sig in i en borg och försvarade sig der med pilar, stenar, kastspjut o. s. v.; men när de ej längre hade några vapen qvar, kastade de sina lefvande barn uppifrån murarne ned på de anfallandes hufvuden och dödade sig derefter sjelfva, för att ej lefvande falla i fiendernas händer.

I Vitri utvalde 50 judar ibland sig tvenne personer, en ung qvinna och en gammal man, hvilka blefvo anbefallda att döda alla de öfriga. Dessa verkställde också den fruktansvärda befallningen, utan något motstånd från de andras sida. Sedan detta försiggått, mottog den gamle mannen döden af qvinnans hand, och denna föll eller störtade sig sedan ned ifrån borgens ringmur; men afbröt dervid sitt ena ben och blef af de belägrande lefvande kastad i samma eld, som förtärde de döda kropparne.

Att förföljelserna mot judarne ej bedrifvits med mindre omensklighet i andra länder, än i Frankrike, har historien lemnat alltför talrika bevis på. — År 1096 blefvo sålunda, endast i Mainz, 12000 judar bragta om lifvet af Korsfararne.

Under kejsar Fredrik den andres regering hände sig att tre unga personer, i närheten af Wien, drunknade, emedan isen brustit under dem, då de skulle gå öfver en bäck. Straxt derpå spred sig det ryktet, att de blifvit mördade af Judarne. De drunknades föräldrar beklagade sig häröfver och flera judar blefvo häktade och lagda på pinbänk, der de bekände den förbrytelse, hvarför man beskyllde dem. Med anledning af denna bekännelse blefvo 300 af dem lefvande brända.

Sedan isen å den ofvannämnde bäcken blifvit upptinad, återfann man de drunknades lik.

Ännu i slutet af förra århundradet trodde folket inom det Münsterska området sig göra sina religiösa processioner högtidligare derigenom att de, när judarnes hus passerades, bombarderade dessa med sten.

Ett grymt straff. Grefve Balduin VII af Flandern lät en gång på ett oerhördt grymt sätt afrätta en person, som hade stulit. Denne blef nemligen lagd i ett stort kokkärl med vatten, under hvilket man sedan eldade ända till dess vattnet kokade. Vid deliuqventens qvalfulla rop kunde grefven sjelf ej afhålla sig ifrån tårar — men befriade likväl icke den olycklige från det grymma straffet.

Den sista hexan. År 1836 blef på den preussiska landtungan Hela och i den af sjömansfolk bebodda byn med samma namn, en gammal qvinna dränkt såsom hexa — emedan hon hade röda ögon. Man kastade henne från en båt i Östersjön och höll henne med årorna så länge under vattnet till dess hon var död.

Krigslyckans ombytlighet. Hugo de Chatillon, anföraren för de franska armborstskyttarne, var 1369 kommendant i Abbéville och red då en dag med tio eller tolf följeslagare ur staden, för att med egna ögon tillse, hvilka förberedelser man borde vidtaga för att möta hertigen af Lancaster, som var i antågande.

Men samtidigt rekognoscerade också en engelsk officer, sir Nicolas Louvaine, på

— Min far, — utropade den unge mannen — förlåt! förlåt!

Båda omfamnade hvarandra innerligt. Denna utgång af saken hade jag icke väntat mig. Jag måste gråta, då jag såg de båda männens rörelse, hvilka för få minuter sedan kommit dit i den mest fiendtliga sinnesstämning. Baronen såg assessorn djupt in i ögat och kysste honom derefter på pannan.

— Läs! — sade han till mig. — Vittnet må gerna få veta allt!

Under det far och son, arm i arm, lifligt samtalande gingo öfver ängen, upptog jag brefvet ur gräset och läste:

»Herr baron!

Jag kan ej tillåta att far och son mörda hvarandra. Och Ferdinand är er son, så sannt Gud lefver. Ni tror att den olyckliga Wilhelmina bedragit er? — Wilhelmina var mot er den trognaste maka; men er själ var sjuk och ni gjorde er ej mödan, att lära känna den olyckligas lidande. Ni fann det förrädiska brefvet i den dödas kammare — men tror ni då icke att hon bättre skulle ha förvarat eller tillochmed förstört detsamma, om Gustaf Bielitz skrifvit det? Det är jag, som har skrifvit brefvet och lagt det i boken; de är jag, som vilseledt er, emedan ni föraktade mig och jag — älskade er. Wilhelmina trodde att ett ömmare förhållande egde rum mellan oss, så mycket mera som ni i fyra års tid kunnat vara skild ifrån henne. Jag underhöll denna hennes tro, och omständigheterna kommo mig dervid till hjelp. Som bevis på att Wilhelmina uppriktigt älskade er, skall Ferdinand lemna er ett bref, i hvilket er olyckliga fru för mig skildrar sitt själstillstånd. Om ni härmed jemför tilldragelserna under ert korta äktenskap, skall ingenting der längre förblifva dunkelt för er. Ferdinand är i besittning af sin mors gods; dela det med honom.

Julie.»

Baronen, som såg sin ära och Wilhelminas minne rådda, fällde varma glädjetårar. Triumferande förde han assessorn till sin bostad.

Jag smög mig då till Lina, som satt i lösalen utanför dörren, och berättade henne baronens hemlighet; ty ett oemotståndligt begär att meddela mig hade bemäktigat sig mig, och åt hvem skulle jag väl anförtro mig, om icke åt den förtjusande flickan, som baronen så ofta förolämpat. Lina förklarade mig på praktisk väg themat öfver qvinnorna; min kärlek till henne tilltog med hvarje dag, och äfven hon tillstod för mig, efter fjorton dagars förlopp, att hon gaf mig företrädet framför den lättsinnige Ferdinand. Baronen hade nu ingenting att invända; han prisade mig tillochmed lycklig att föremålet för min kärlek liknade Wilhelmina.

— Vårda kärleken som en späd blomma, ifall ni vill blifva lycklig; — sade han — ty mannen är sjelf skaparen af sin äktenskapliga lycka och sin hustrus ledare. Jag hör till det stora antal af männer, som icke förstått denna uppgift.

Jag måste deremot nu för min del tro att jag uppfattat denna; ty Lina har sedan flera år varit en maka, som med mig troget delat både glädje och sorg och är för våra barn en så öm moder, som om hon eftersträfvade att blifva sjelfva idealet för en maka.

Ferdinand har gift sig med den olycklige Gustafs yngsta syster, och den gamle baronen är längesedan farfar. Landtrådinnan lefver hos sin bror i Ost-Preussen och har aldrig återsett den man, som hon af kärlek hatade och förföljde.

(Slut.)

Utsigt ifrån franska högqvarteret i Kanton.

Franska högqvarteret i Kanton.

samma håll. Louvaine hade varit konungens af England hofmästare i denna trakt, kände alla vägar mycket noga och hade smygt sig in i en förstörd by helt nära Abbéville, der man ej kunde vänta sig något bakhåll.

Sir Nicolas hade ett år förut blifvit tillfångatagen af Chatillon samt då måst betala denne en lösepenning af 10,000 kronor, och det beredde honom derföre en outsäglig glädje, då han nu fick se, att den riddare, som så sorglöst kom ridande ditåt (hans page red nemligen hans stridshäst och bar hans hjelm) var ingen annan än Hugo de Chatillon.

— Framåt! — ropade Louvaine till sitt folk och sprängde fram mot Chatillon med det ropet: — Gif dig eller dö!

— Åt hvem skall jag gifva mig? — frågade kommendanten, förvånad öfver att se sig öfverrumplad på en plats, der han trott sig vara fullkomligt säker.

— Åt din gamle bekante Louvaine, som önskar få tillbaka de 10,000 kronor, han en gång betalte dig som lösepening!

Chatillon gick naturligtvis in på det äskade vilkoret.

Humoristiskt.

Goda affärsanlag. En student, som i Göttingen studerade veterinär-vetenskapen, befann sig en gång i den allra svåraste penningknipa. Han behöfde nödvändigt trettio Thaler, ifall han icke ville krypa i kurran, men kunde ej få ett enda öre af sin far, emedan denne sjelf var alldeles utfattig.

Den blifvande hästläkaren beslöt då att genom en djerf spekulation söka rädda sig ur sin förlägenhet. Han legde sig för sådant ändamål den vackraste häst, han kunde öfverkomma, svingade sig i sadeln och red till Bovenden, der han mot en erhållen mellangift af 20 Thaler, bytte bort hästkreaturet mot ett annat. Den sålunda bekomne hästen sålde han sedan i Nörtern, för att genast på Hardenbergska godset köpa en ny i stället.

Sedan han i två dagars tid på detta sätt fortfarit att schackra, kom han på tredje morgonen tillbaka till Bovenden, der han återigen bytte sig till samma häst, som han hyrt i Göttingen. Då han kort derefter ordentligt återlemnade denne å sistnämnda ställe, hade han, sedan hästlegan blifvit betald, ännu femtio Thalers kontant behållning i sin ficka.

En betänklig casus. — Från och med denna dag behöfver jag icke längre ert biträde! — sade en hypokondrist till sin läkare. — Jag har nu köpt mig en receptbok och skall sjelf föreskrifva mig mina medikamenter.

— I sådant fall är jag naturligtvis alldeles öfverflödig; — svarade läkaren — ty ni behöfver nu bara en god korrekturläsare, som kan se till att ni icke dör af ett tryckfel.

Det är öfverraskande, om en person vänder sig om, under det man gör grimaser bakom hans rygg.

Om en dame har ämnat gifva en väntad friare en korg, men den, som hon tillämnat denna present, aldrig infinner sig för att fria.

Om en person bevisar, att han icke allenast är den, som först berättat, utan tillochmed sjelfva hjelten i en anekdot, hvilken man nyss för honom uppdukat, som sitt allra nyaste äfventyr.

Om man vid erhållandet af den sedvanliga förlofningskyssen, plötsligen känner att en af den älskades löständer fastnat mellan läpparne.

Hastig ridt. En Amerikanane försäkrade sig hafva gjort en så snabb ridt, att hans skugga ej kunnat följa honom, utan kommit en half timma efter honom.

En farlig duellant. En Gascognare försäkrade, att han i en duell så grundligt krossat sin motståndare emot en mur, att man tagit den sålunda dödade för en frescomålning.

Kalas för godt pris. — "På sön- och högtidsdagar måste man alltid ta sig ett godt mål!" sade en girigbuk och slog sig dermed ned för att läsa ett kapitel i en kokbok, hvari de allra läkraste rätter beskrefvos.

Också en predikant. "Mina vänner! —" sade den lärde engelsmannen Swift i en af sina predikningar — det finnes högmod af fyra olika slag, nemligen: högmod öfver en hög börd, öfver rikedom, öfver kroppslig skönhet och andliga gåfvor. Men då de sistnämnda ej finnas hos er, behöfver jag således ej vida-

Minnesblad ur en fattig konstnärs lefnad.

(Tecknade af honom sjelf).

Af Cep.

III.

Probatum est.

Jag närmade mig mitt fjerde års födelsedag.

Lika gerna kunde jag säga: jag fyllde mitt fjerde år; ty det är det, som då hände mig, som här skall blifva föremålet för min teckning. Men med uppsåt har jag sagt att jag närmade mig denna period af mitt lif, emedan jag då kunde få anledning att komma med ett par små förelöpare, innan jag skrider till sjelfva den händelse, som här skall fylla ett blad af mina minnen.

Mången torde kanske draga i tvifvel huruvida det låter förena sig med sanningen, att en gammal man, som jag redan sagt mina läsare, att jag nu är, vågar uppträda med det påstående, att han kan framkomma med beskrifningen af ett minne från sitt fjerde år; men jag går ännu längre, mitt herrskap, och vill uppduka ett minne från 2, säger två års ålder.

Sålunda är min introduktion lätt förklarlig.

Försätten eder, mine läsare, i ett landskap, som rundtomkring är inhöljdt i en oigenomtränglig dimma, hvilken plötsligt genombrytes af en klar solstråle, den der upplyser allt omkring er och sålunda låter er klart uppfatta hela nejden. Dimman återkommer dock efter några få sekunder och insveper det hela på nytt i ett oegenomträngligt mörker.

Sådant är mitt minne från mitt andra år.

Jenners nya lära om vaccinationen hade spridt sig äfven till Norge. Min far, som ville vara med sin tid och sjelf smakat på olägenheten af den sjukdom, som kallas kopporna, var nog beskedlig och omtänksam, att icke vilja låta sin förstfödde få smaka på samma konfekt. Inte är det roligt heller, att så illa tilltygad, som han var, visa sig för det täcka könet så tänkte han förmodligen enligt gjordt erfarenhets rön, och ville nu af faderlig omtanka bevara mig för dylik våda.

Vare härmed huru som helst, jag har aldrig fråga derefter.

Det var för andra gången jag var i Christiania (första gången minnes jag icke; men under berättelsens gång kommer jag att vidröra den saken). Jag var två år och befann mig i ett stort rum, uppfyldt med skrikande barn, hvart och ett sittande på ett fruntimmers knä, liksom jag satt på min moders. Förvånad öfver denna musik, var jag kanske den ende, som icke lipade. Min hela uppmärksamhet var fästad på en svartklädd herre, som gick från det ena till det andra barnet, under det han en kort tid uppehöll sig hos hvart och ett af desamma. Turen kom äfven till mig; han lutade sig öfver min arm; jag

re tala om det slags högmod, som deri kunde hafva sin grund.

En astronom, som var sysselsatt med att beräkna en viss komets bana, fick derunder besök af en student, som önskade få tentamen hos honom.

Utan att se upp från sitt arbete, utropade professorn: "Kan komma igen om trehundra år!"

Lämplig medicin. En hypokondrist lät en gång midt i natten skicka ett ilbud efter läkaren och då doktorn anländt medelade han denne, att en råtta under sömnen sprungit in i munnen på honom samt frågade hvad han derför borde använda.

— Jo, ni bör "taga in" en katt! — svarade läkaren.

Brefvexlingen med Amerika.

Man kan icke nog ofta påminna om huru nödvändigt det är, att på bref till Amerika icke blott skrifva adressen riktigt *tydligt och med latinsk* stil, utan äfven (emedan så många orter inom unionen hafva samma namn) påteckna namnet på den *stat* och *grefskap*, hvari bestämmelseorten är belägen.

Det är nästan blott och bart en dylik uraktlåtenhet, som man kan tillskrifva den olägenheten, att en så oerhörd mängd bref till Förenta Staterne ej kommer adressaterna tillhanda.

Antalet af sådana bref, som ej *kunna* expedieras, uppgick år 1855 till öfver fem millioner. År 1856 var det visserligen något mindre, men uppgick ändå till nära fyra millioner.

Huru många menniskor skola icke derute i Vesterns urskogar sucka ur djupet af sitt hjerta, derför att de ej erhålla några underrättelser från den kära hembygden, och huru månget hjerta skall icke brista, eller har icke redan brustit, emedan det trott sig förgätet af sina dyrbaraste vänner. Endast tanken härpå borde göra det för hvar och en brefskrifvare åt sagde håll angeläget, att fullgöra hvad ofvanför blifvit antydt.

I Busken.

(Af Christian Winther.)

Det är en ljuflig sommardag,
Jag hvilar under busken, jag:
— På löfrik gren der sitter
Ett litet par, en Hon och Han,
. . Hur mycket man dock lära kan
Af dylikt fogelqvitter!

De tala om, hvad det är godt
Att bo i gröna sommarslott
Förtroligt, två tillsamman;
Och det är både sannt och visst
Att boet på den dolda qvist
Var fullt af fröjd och gamman.

"Så högt vi uppfört här vårt bo
Att ej förstöras må vår ro,
Af ormarne, de stygga;
Det är väl lågt, men säkert dock —
När stormen skakar bokens lock,
Vi sitta här så trygga.

"Mjukt ligga vi i vårt gemak,
Der fredligt under löfvets tak
På våra ägg vi drömma;
Hos dem vår tanke alltid är,
Den vågar sig ej längre här
I verlden ut, att dömma.

"För hökens och för örnens klo
Vi fly, och samla i vårt bo
Små maskar åt de unga;
Men när oss mödan tröttat har
Och vi gett mat åt en och hvar,
Vi våra driller sjunga.

"När våra barn ha lärt sig så
Att starkt med unga vingar slå,
Och vintern är förhanden,
En ljuflig sommar än en gång
Vi söka, under lek och sång,
I fjerrbelägna landen."

Orkan på "Ile de la Reunion" i Indiska oceanen.

(Efter "L'Illustration".)

I sistlidne Januari voro öarne "Ile de la Reunion" och Mauritius (Ile de France) hemsökta af en oerhördt våldsam orkan.

I Saint-Denis, derifrån man först frampå våren meddelat närmare detaljer om händelsen, rasade i några timmar en våldsam storm, hvilken snart tilltog i en så oerhörd grad, att den förstörde fyra strandbryggor och bortförde brohufvudet på den ansenligaste bron. Träd, som blifvit uppryckta med rötterna, krossade fönster, bortförda tak och kullkastade hus erbjödo der ett bedröfligt skådespel.

Förstörelsen har varit lika stor i både Saint-Paul och Saint-Leu. Endast på dessa båda ställen har man haft att begråta mer än fyratio menniskor, hvilkas lik af de ursinniga vågorna blifvit uppkastade på stranden.

Några och trettio fartyg hade vid stormens annalkande varit segelfärdiga, och om dessas öde hade man ännu helt nyligen i Frankrike icke fått närmare underrättelser, än att aderton af dem återkommit till Saint-Denis' redd.

Orkanen hade samtidigt utbrutit äfven vid Mauritius; men vid sistnämnda kust synes det ha varit fartygen, som lidit den största skadan.

---

kände en lindrig smärta i ena armen, men jag skrek icke, utan såg honom i ögonen och undrade.

Dimman återkom och skingrades först vid mitt fjerde år.

Såsom varande det förstfödda barnet, af föräldrar, som sjelfva knappast blifvit torra bakom öronen (min mor var 19, min far 20 år), var det ej att vänta annat, än att jag, åtminstone de första åren, innan afkomman förökades, och den ökades ända till 17 eller 18, skulle erhålla ett till en hög grad drifvet sjelfsvåld. Härtill bidrog i synnerhet min morfar, en medelålders enkman, som gjorde allt möjligt, för att skämma bort mig. När jag hemma hade gjort något spratt, som satte min unge fars heta blod i eld och lågor, tog alltid salig morfar, när det så träffade sig, att han var närvarande, mig på sina armar och bar mig hem till sig, der han för den vettskrämde pilten uppdukade allt möjligt slisk och behöll honom sedan som oftast öfver natten hos sig, ja ofta i flera dagar.

Jag ser ännu huru jag, när jag vaknade om morgonen i hans lilla sängkammare, aldraförst fästade mina ögon på den under taket hängande, invändigt folierade, glaskulan, som i lefvande bilder återgaf de på gatan passerande, och sedan, när jag tröttnade härvid, fick morfadren att från väggen nedtaga den ena taflan efter den andra. Dessa taflor voro bataljstycken, och jag kunde aldrig rätt fatta min morfars svar på mina frågor, hvarför så många menniskor marscherade till häst och fot för att döda hvarandra. Men jag ledsnade vid hans förklaring. Var det hans skuld, som icke rätt uttryckte sig, eller var det min, som icke förstod honom? Jag vet det icke. Ett vet jag, och det var, att jag till slut, otålig öfver förklaringens otillräcklighet, begärde att få en knappnål af koppar samt papper, så att äfven jag kunde göra kopparstick. När jag så blef ledsen vid glaskula, taflor, grädda och hvetebullar, måste bilderböckerna för en dag fram, och nu kom för morfadren en kär plåga: han måste lära mig läsa. Jag ville sjelf förskaffa mig förklaring öfver bilderna, dem jag aldrig fann min morfader nog tydligt förklara.

Sålunda hade jag kommit så långt, att jag ännu, innan jag fyllt fyra år, kunde läsa rent innantill, och icke nog härmed, jag läste äfven med känsla. Romaner och rese-äfventyr voro min favorit-lektyr, och icke glömmer jag huru jag gret öfver de älskandes motgångar i romanen Herfort och Klara, och ännu mindre, att jag i öfver tio år förgäfves sökte få andra delen af denna roman, af hvars slut jag sålunda, till stor skada för mitt känsliga hjerta, aldrig kommit att få njuta.

En händelse, som passerade innan jag ännu fyllt mina fyra år, står allt för lefvande för mitt minne, att jag med tystnad kan förbigå densamma, så mycket mindre, som den kanske i grunden hos mig utrotade fröet till en last, som mognad, kunde haft de svåraste följder för min framtid.

En af min moders väninnor, en mamsell Pelz, som för sin hjertliga godhet och vänlighet var mycket afhållen af oss, barnen; vi voro nu redan trenne; kom ofta på besök till min mor, och hade då alltid något namnam med sig till utdelning ibland oss, eller och gaf hon oss småmynt att köpa för. Äfven i dag aflade hon en visit, och jag, som såg henne komma, hakade mig fast vid henne.

(Forts.)

Orkan på Saint-Denis-redd.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Theodora," pag. 37—44.

C. Petersens Officin 1858.